

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑
เรื่องภวานาจะบกพร่องไม่ได้

ก่อนจ้งหัน

วัดป่าบ้านตาดนี้พระไม่เคยฝึกเรื่องความแน่นคั่นกันดาร มานี้มีแต่อาหารทับหัวอกๆ ธรรมเลยเกิดไม่ได้ ให้พิจารณาตัวเอง ไม่พิจารณาไม่ได้ มันเหลือเพื่อ ธรรมเจริญในที่ขาดแคลนกันดาร ไม่ได้เกิดในที่เหลือเพื่อ ที่ไหนขาดแคลนกันดารธรรมจะเกิดที่นั่น ครูบาอาจารย์ที่ได้มาสั่งสอนพวกเราแม้แต่พวกรอดตายมาทั้งนั้น เวลาท่านฝึกท่านท่านไม่ได้สนใจกับเรื่องการอยู่การกิน พอมีลมหายใจได้เท่านั้นพอ นั่นละธรรมเจริญที่ตรงนั้น เหลือเพื่อนี้ไม่ได้เจริญนะธรรม ผู้ไม่รู้มันไม่รู้จริงๆ จึงต้องเตือน ผู้ไม่เข้าใจไม่เข้าใจ

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มันเรา ท่านไปภวานาอยู่ทางบ้านนาหมื่นนายง ไปอยู่กับเขา เขาเข้าใจกันว่าพระธรรมกรรมฐานท่านฉันแต่ถั่วแตงา ท่านไม่ฉันเนื้อฉันปลาอะไรๆ ทั้งนั้น ท่านฉันแต่ถั่วแตงา นี่พ่อแม่ครูจารย์เล่าให้ฟังนะ คือเวลาพูดผ่านไปตรงนั้นท่านก็เล่า ทีนี้เมื่อเขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็มีแต่ข้าวเปล่าๆ ให้ฉัน ท่านว่า ก็ฉันแต่ข้าวเปล่าๆ ไปอย่างนั้น เขาไม่มีถั่วมีงา นำฟังนะ คือท่านพูดไปเฉยๆ เวลาเรื่องผ่านไปท่านก็พูดไป เราผู้ที่ฟังอยู่ข้างหลังทุกอย่างมันเข้าในหัวใจนี้หมด ท่านพูดอย่างสบายๆ

พระเท่าไรลืมาแล้ว (๓๔ ครั้งผม) การภวานาต้องถือเป็นสำคัญนะ สำหรับวัดป่าบ้านตาดเราถือเรื่องการภวานาเป็นสำคัญมากที่สุดทีเดียว อะไรจะขาดจะเหลือก็ตามเถอะ แต่เรื่องภวานาจะบกพร่องไม่ได้ การภวานาสำคัญมาก เราก็ไม่ค่อยมีเวลาสั่งสอนพระเพราะงานอะไรก็มารวมอยู่ที่เรา เลยไม่ค่อยมีเวลาสั่งสอนพระโดยเฉพาะ สั่งสอนก็เป็นแกงหม้อใหญ่ไปเลย ใครฉลาดก็ยึดเอา ใครไม่ฉลาดก็สั๊กแต่ว่าฟังไปอย่างนั้นละ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

หลังจ้งหัน

เราเคยสังเกตกำลังวังชาของเรา บวชไปอายุ ๒๓ กำลังทุกอย่างเต็มหมดเลย อายุ ๒๓ นี้กำลังเต็มที่ การกินไม่รู้จักอิม จนโมโหให้ตัวเอง เป็นนะ อายุ ๒๓ นี้ดูเต็มเต็มที่ อะไรๆ มาดีหมดเลย อายุ ๒๓ กำลังขึ้นเต็มที่ ฉันจ้งหันไม่รู้จักอิม คือท้องมันเต็มแล้วทางปากมันยังอยาก มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ปากยังอยาก ท้องเต็มจนไม่มีอะไรจะใส่แล้ว ปากยังอยาก เอาข้าวเปล่าๆ มาให้กินลองดูมันเป็นอย่างไรมันยังหิวอยู่หรือข้าวเปล่าๆ มาใส่หวานนะ ข้าวเปล่าๆ มีรสหวาน เรามาสังเกตดู

นั่นละตอนอายุ ๒๓ ตอนได้โมโหหงุดหงิดกับตัวเองว่าเราก็จะมาฝึกรบธรรมกับศีลกับธรรม การอยู่การกินไม่รู้จักพอไม่รู้จักอึด ไม่ใช้การอบรมศีลธรรม ว่าให้เจ้าของอายุ ๒๓ นี่ละเต็มที่แล้ว ฉันทงั้นไม่รู้จักอึด เต็มท้องแล้วมันยังอยาก เอาข้าวเปล่าๆ มาให้ฉันมันหวานไปเลย โธ คือสังเกตลิ้นของเจ้าของตอนอายุ ๒๓ นี้ กำลังเต็มที่ การกินอะไรๆ นี่เต็มเต็มที่

พอเลยจากนั้นไปแล้วก็ไม่ค่อยผาดโผนเท่าไรนัก ปีอายุ ๒๓ รู้สึกว่าผาดโผนมาก จนเจ้าของเกิดความหงุดหงิดในใจ อดบั้งมันเป็นอย่างไรน้ำ ไม่ฉันเลย โธ ตัวสั้นไปเลยนะ มันกำลังดูดเต็มเต็มที่ ทดลองดูกำลังหิวนี้ไม่ฉัน ไม่ฉันตัวสั้นไปเลยนะ เราทดลองดู อายุ ๒๓ นี้ธาตุชั้นธดูดเต็มเต็มที่ ๒๔ มันก็ค่อยเสมอๆ ไป แต่อายุ ๒๓ รู้สึกว่าผาดโผนมากที่สุดทีเดียว จนเจ้าของเกิดความหงุดหงิด

ฉันทงั้น อ้าว องค์กรนั้นอึดออกมา องค์กรนี้อึดไป องค์กรนี้อึดไป ยังอยู่สองสามองค์ ยังไม่อึด อายหมู่เพื่อนนะ ไม่อึดก็ออก ออกไปมันก็ไม่อึด จำได้ไม่ลืมนะ หงุดหงิดให้เจ้าของ มันกินอะไรก็หนักหนาก็กินมาตั้งแต่วันเกิดแล้วทำไมมันไม่อึดไม่พอสักที ว่าอย่างนั้นนะ อดลองดูมันจะเป็นอย่างไร ทดลองดูอดวันหนึ่ง ปรากฏว่าตัวสั้นไปเลย โธ พิลึกนี้ในชั้นเริ่มแรกที่กำลังวังชาเราเต็มเต็มที่อายุ ๒๓

จากนั้นพอเรียนหนังสือถึงจุดมุ่งหมายแล้วก็ออกปฏิบัติ ที่นี้ฟัดกันเลยละ เรื่องความหิวความโหยอย่างที่ว่านี่มาผ่านไม่ได้เลย กำลังของจิตที่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมมุ่งต่อมรรคผลนิพพานมันรุนแรงกว่าความหิวโหยเหล่านี้ อันนี้ไหลหน้าขึ้นมาไม่ได้ ชัดกันเลยๆ ตั้งแต่ออกปฏิบัติไม่ค่อยฉันทงั้น มันค่อยรู้เรื่องราวกัน ๖ วัน ๗ วันฉัน อดไปได้ถึง ๗ วันเรานะ ไม่มากกว่านั้น คือ ๗ นี้วันไม่ฉันเลย นอกจากนั้นก็ลดลงมาเป็นธรรมดา เพราะอดบ่อยๆ อดอาหาร

เพราะอดอาหารภาวนาดี สติดี นอนก็ไม่มาก ภาวนาสติดี มันมักจะอดเป็นประจำ เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้อดมาก ประมาณ ๔-๕ วันฉันทีหนึ่งๆ อย่างนั้น ตอนต้นๆ ถึง ๗ วัน ทดสอบดูทุกอย่าง ที่นี้เวลาเป็นพื้นฐานจริงๆ ก็อยู่ใน ๔-๕ วัน ย่นลงมา ๓ วัน ๔-๕ วัน ๓ วันนี่ละ อดอาหารภาวนาดี สติดี นอนน้อยมาก อดอาหารไปหลายวันเท่าไรความง่วงเหงาหาวนอนไม่มีนะ มันเป็นเพราะอาหาร อาหารถ้ามีกับดีๆ แล้วเก่งนะ กล่อมได้เลย

ทดสอบเจ้าของเรื่อย คือการทำอะไรเราก็ดีอันหนึ่งนะ คือไม่ใช่สักแต่จะทำ สังเกตเรื่อย สังเกตผลเรื่อยไป ไม่ได้สักแต่จะทำ เห็นเพื่อนฝูงทำก็ทำไป นี่ใช้ปัญญาพิจารณาไปตาม จึงได้เห็นความได้ความเสียของการอดการฉัน ที่อดมากที่สุดเราก็เพียงแค่ว่า ๗ วัน ๔-๕ วันนี่เป็นประจำ สูงได้เพียงแค่เจ็ดวันๆ ไม่สูงกว่านั้น แล้วก็ย่นลงมา ๖

วัน ๕ วัน การภาวนา เหล่านี้อยู่ในป่าในเขานะ อยู่ในป่าในเขาทั้งนั้น ไม่นั่น เพราะฝึกความมุ่งมั่นในธรรมมั่นแรงกล้า สามารถที่จะฝึกหัดสิ่งเหล่านี้ให้คล้อยตามธรรมได้

เราอดไม่เคยเลย ๗ วัน เพียงแค่ ๗ วัน ไปถึงแค่นั้นๆ จากนั้นก็ย่นลงมาๆ แต่มั่นก็ต้องเสียได้นะ ท้องเราเสีย คือมันอดอยู่เรื่อย ๆ ฉันทได้สัก ๒-๓ วันอดอีกแล้วอย่างนั้นนะ บางทีฉันไป ๓-๔ วันอดอีกแล้วๆ ที่นี้นานเข้าๆ ท้องเสียนะ นี่ละการฝึกตนเพื่ออรรถเพื่อธรรมได้ฝึกมาอย่างนั้น ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าฉันเต็มอิ่มแล้วภาวนาดี มันมักจะหลับครอกๆ ไม่ค่อยได้เรื่องนะ มีอดมีอิ่มบ้าง อดมากภาวนาดี ให้เขียมนๆ อาหารไม่ทำให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

เราอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่นในวงคณะมาก ๆ นี่ไม่ได้อด แต่ฉันแค่ ๖๐% เท่านั้นไม่ให้อิ่ม คือภาระมันเกี่ยวกับหมู่กับเพื่อนมาก ไปที่ไหนมักจะมึนนะเราคอยดูหมู่เพื่อนเจ้าของจึงไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ที่นี้เวลาออกไปเอาละที่นี้ จะกี่วันก็ช่างมัน การฝึกเจ้าของทางด้านจิตตภาวนา..เวลาออกภาวนาอาหารนี้รู้สึกว่ามันน้อยมากทีเดียว ไม่ใช่มากกว่านั้นภาวนาไม่ดี อาหารฉันก็ฉันเขียมนๆ ไม่ใช่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ส่วนมากไปคนเดียวมักจะอดนั้นแหละ ไม่นั่นแต่น้อย อดเลย มักจะอดแต่ไม่มาก อย่างมากที่สุด ๗ วัน ๕ วัน ๖ วัน นานๆ เข้าก็ ๓ วัน ๔ วัน เพราะมันอดอยู่เรื่อย ๆ ถึงขนาดนั้นท้องยังเสียได้นะ เสียท้อง เวลาอดไปนานๆ เป็นเพราะเหตุไรไม่รู้เนะ ท้องเสียได้ นี่ละการฝึกการทรมานตัวเอง แล้วนิสัยเรานั้นมักจะผาดโผนเสมอ ทำอะไรนี้มันจริงจัง ความจริงนี้สำคัญมากทำให้ผาดโผนนะ

พ่อแม่ครูอาจารย์ทั้งๆ ที่ท่านก็สอนเพื่อให้เด็ดเดี่ยว แม้เช่นนั้นท่านยังรังเอาไว้รังเรา คือท่านรู้นิสัยเราผาดโผน บางทีท่านก็ยกม้ามมาเป็นข้อเปรียบเทียบ ม้าตัวคึกคักคคะนองไม่ยอมฟังเสียงการฝึกของเจ้าของ สารถึฝึกม้าเขาต้องฝึกกันอย่างหนัก ว่าอย่างนั้นนะ ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรให้กินน้ำไม่ให้กิน ฝึกเต็มที่ จนกระทั่งมันไม่ค่อยลดพยศลงๆ การฝึกเขาก็ลดลงตามสัดส่วน ท่านพูดกลางๆ อย่างนั้นจนกระทั่งมันนี้ใช้การใช้งานได้แล้วการฝึกเช่นนั้นเขาก็ระงับไป ฝึกพอประมาณ ท่านพูดเรื่องม้า

แต่เรายังไม่ถึงใจอยากให้ท่านหันหน้ามานี้ ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกอย่างไรนาฝึกเจ้าของ อยากให้ท่านว่าอย่างนั้น เพราะนิสัยเรานั้นผาดโผน ว่าอะไรมันเอาจริงจังมากทีเดียว นี่ท่านก็รังเอาไว้ ถ้าวานั่งตลอดรุ่งนี้ก็ชั๊ดเสียจนกันแตก นี่ท่านก็รังเอาไว้ เวลาสรุปผลแล้วดี ได้ผลดีเป็นที่พอใจ ไม่ได้คิดอะไรต่างพร้อยภายในใจว่าความเพียรเราชู้เกียจชู้คร้านท้อแท้อ่อนแอไม่มี มีแต่อย่างนั้นละๆ ได้รังเอาไว้ๆ เวลาได้ผลการกระทำมาบวกกันเข้าเป็นคุณนะ มหาหยุดเลยก็ตอนพรรษา ๑๖ พรรษา ๑๖ นี่หยุดคือไม่อด

อาหารเลยพรรษา ๑๖ ตั้งแต่นั้นมาท้องก็เลยเสียมาเรื่อยๆ เพราะมันอดมาตั้งแต่เราเริ่มออกปฏิบัติ ที่นี้เวลามาฉันเป็นปรกติท้องก็เลยเสียมาเรื่อยๆ ละเรา

นี่ก็เพราะการฝึกจนท้องเสีย เวลามันถ่ายนี่ถ่ายออกหมดเลย พอตะวันออกจะร้องลั่นไก้ไก้ๆ พอตกกลางคืนมาถ่ายออกหมดเลย ที่สำคัญก็ไปอยู่ในป่าเสียละซี เวลาถ่ายก็ต้องออกไปอย่างนั้น เสื่อมันเต็มป่าเต็มตงกล้วมันจะจับไปกิน แต่ไอ้มันก็ไล่ต้องได้ไป เป็นอย่างนั้นละฝึกเจ้าของ เราพอใจในการฝึกตัวเอง ฝึกทางด้านปฏิบัติ จิตตภาวนานี้หนักมากทีเดียว

เพราะฉะนั้นเวลาดูหมู่ดูเพื่อนนี่หลับหูหลับตาดูเอานะ เราดูหมู่ดูเพื่อนเพลอสติ หรือไม่เพลอสติ มีท่าทางของนักรบหรือไม่มี หรือเชื่อๆ ซ่าๆ ดูพิบมันรู้ณะ เพราะเราฝึกมามันไม่เป็นอย่างนั้น มีแต่ทำจ้อตลอดเวลาเลย สติสำคัญมาก แล้วก็ได้ผลอย่างนั้น ละได้ผลเรื่อยมา ฟาดขาดสะบั้นลงไปกิเลสกับจิต เราไม่ลืมวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลา ๕ หุ่หมพอตี อยู่หลังเขาวัดตอยธรรมเจดีย์ นี่ไม่มีวันลืม เพราะตอนนี้อยู่ที่ตอยธรรมเจดีย์ ระหว่างวัฏจักรกับวัฏจักรขาดสะบั้นจากกัน นั้นละไม่ลืมนะ กิเลสขาดสะบั้นลง ในวันนั้น ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เวลา ๕ หุ่หมพอตี รู้เจ้าของเวลากิเลสกับจิตฟาดกันขาดสะบั้น ไปด้วยอำนาจแห่งความเพียรของธรรมทั้งหลายก็ไม่ลืมเหมือนกัน

ทำเหยาๆ แหยะๆ มันไม่ได้ละนิสัยเรา ถ้าหากว่ากิเลสไม่ตายเราก็ต้องตาย คือมันถอยกันไม่ได้เลย ถ้าลงได้ออกทางด้านภาวนาแล้วหมุนตัวตลอด อยู่เฉยๆ งุ่มๆ ง่ามๆ ไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นมองดูพระคุณเณรต้องหลับหูหลับตาดูเอา ทั้งๆ ที่ท่านก็ตั้งใจอยู่ตามกำลังของท่านนั่นแหละ แต่ดูแล้วมันขวางตากับความเพียรของเราที่เคยหมุนตัวๆ มา มันเป็นอย่างนั้นนะ

นี่ก็กิเลสมันก็ขาดสะบั้นลงด้วยความเพียรหมุนตัวๆ นะ มันไม่ได้ขาดลงด้วยความโง่งงเอาแต่ตุน ไปเชื่อๆ ซ่าๆ ไม่มีสติตั้ง มันขาดลงด้วยนักมวยจ้อกันตอยกันเข้า วงในกันชัดกัน กรรมการเข้าไปยุ่งไม่ได้ นี่ก็เป็นแบบกรรมการยุ่งไม่ได้ เวลามันหนัก มันหนักจริง ๆ แล้วประกอบกับนิสัยนี้จริงจังด้วย ผาดโผนด้วย เวลาชัดกับกิเลสนี้ก็ มีแต่ว่านี่จะเอากับกิเลสละ ถ้ากิเลสไม่ตายเราต้องตาย เป็นคู่ต่อสู้กันบนเวทีคือความเพียร เอาเท่านั้นละ ถ้ากิเลสไม่ตายเราเท่านั้นตาย ที่จะให้ยกมือยอมแพ้นี้ไม่ยกไม่มีตายก็ให้หามลงเปลไปเลย ชัดกัน นี่ก็เป็นเวลา ๙ ปี ชัดกับกิเลสประเภทนี้เรียกว่าตจนรททั้งเป็น

พรรษา ๗ ออกปฏิบัติ รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มันเรียบร้อยแล้วออกปฏิบัติ ถึงพรรษา ๑๖ ตัดสินใจกันลงได้ ขาดสะบั้นกิเลสไม่มีเหลือในใจ จนกระทั่งบัดนี้ไม่เคยปรากฏว่ากิเลสตัวใดได้ไหลหน้าขึ้นมา ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ราคะตัณหา

ดี ความหงุดหงิดภายในใจก็ดี หมดยุติโดยสิ้นเชิง นั่นจึงเรียกว่ามันหมด ทำอะไรๆ ให้
 โกรธให้เคียดให้แค้นอย่างนี้ไม่มี จึงเรียกว่ากิเลสหมด ถ้ามันยังมีอยู่ไม่เรียกว่าหมด ถึง
 กิริยาอาการจะแผดเผาเหมือนฟ้าดินถล่ม แต่มันกลายเป็นพลังของธรรมไปเสีย ไม่ใช่
 พลังของความโมโหโทโส มันเป็นพลังของธรรมไป ไม่ได้เป็นพลังของกิเลส เอาให้มัน
 ถึงขนาดนั้น

นี่ก็ได้พอใจทุกอย่าง เกิดมาในชาตินี้เรียกว่าสมใจทุกอย่างแล้ว ไม่ปรากฏว่ามี
 อะไรบกพร่องในตัวของเรา หมด ถ้าว่าความเพียรก็อย่างว่าเลย กิเลสไม่ตายเราก็ตาย
 เวลาออกความเพียรเป็นอย่างนั้นตลอด สุดท้ายกิเลสก็ตาย ม้วนเสื่อลงในวันที่ ๑๕
 พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั้นละกิเลสมันเสื่อ ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่ปรากฏกิเลสตัวใดจะโผล่หน้า
 ออกมา จะว่าสบายก็สบายกับความสิ้นกิเลส ความสบายกับความพอกพูนกิเลสมัน
 ต่างกันนะ ความพอกพูนกิเลสรายได้รายรวย ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เป็นบ้ากับรายได้รายรวย
 รายฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมมันมีทุกข์ติดตามไปด้วย ความเพลินในธรรมทั้งหลายที่กิเลสสิ้นไป
 แล้วไม่มีอย่างนั้น นั่นละการปฏิบัติธรรม

นี่เราก็ได้ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาจริงเอาจัง สมใจที่ได้ฟัดกับกิเลส เพราะได้
 ตั้งจิตไว้แล้วพอเรียนจบตามคำอธิษฐานไว้ คือให้ได้เปรียญสามประโยค เรียกว่าเป็น
 แบบแปลนแผนผังได้ดี ไม่จนตรอก เรียนถึงสามประโยคนักธรรมเอกพอเป็นแบบ
 แปลนแผนผังได้แล้ว การออกฟัดกับกิเลสคือออกแนวรบก็เครื่องมือครบ เครื่องมือ
 ครบแล้วเอาละที่นี้ได้เลย มันก็เหมาะแล้ว นักธรรมก็นักธรรมเอก เปรียญสามประโยค
 สมใจที่เราตั้งเอาไว้แล้ว ที่นี้ก็แค่ฟัดกับกิเลส ไม่ต้องห่วงใยว่าเรียนมากเรียนน้อย

นี่ก็เอากิเลสขาดสะบั้นลงไปเลย ไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่ภายในใจ นั้นเห็นชัดว่า
 สิ้นกิเลสสิ้นอย่างไร ท่านผู้สิ้นกิเลสท่านสิ้นอย่างไร พระอรหันต์ท่านเป็นพระอรหันต์
 ประเภทใดดูหัวใจท่านก็รู้ ท่านไม่ต้องถามกัน พระอรหันต์ท่านสิ้นกิเลสไม่ไปทูลถาม
 พระพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่ศึกษาอบรมกับพระพุทธเจ้าแทบเป็นแทบตาย บทเวลากิเลสขาด
 สะบั้นออกจากใจแล้วเป็นสนุทธิฐิโกขั้นสุดท้าย ไม่มีกิเลสตัวใดติดหัวใจเลย สนุทธิฐิโก
 ผลงานสมบูรณ์แบบแล้ว สาวกก็ไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่าข้าพระองค์สิ้นกิเลสแล้วยัง
 ไม่มี รู้ตัวเองๆ นั้นเวลาฝึก

นี่ก็ได้ฝึกเต็มเม็ดเต็มหน่วย หายสงสัยในการฝึกตัวเอง มีตั้งแต่สอนโลกเท่านั้น
 จะเป็นจะตายแล้วจะไปภพใดชาติใดหายสงสัยหมด นี่จึงเรียกว่าพอแล้ว ใจกับธรรม
 เป็นอันเดียวกันแล้วไม่มีที่สงสัยว่าตายแล้วจะไปเกิดที่ไหนๆ ก็ไม่มี ไม่เป็นห่วงเป็นใย
 ปัจจุบันบริสุทธิเต็มทีๆ อยู่ฉันทิ ปัจจุบันก็เป็นปัจจุบันเรียกว่านิพพานเที่ยง ปัจจุบัน

อยู่ตลอดไปเลย ไม่มากกลายเป็นอดีตอนาคตไปได้ เป็นปัจจุบันตลอด ฝึกให้เต็มที่แล้ว เป็นอย่างนั้นละฝึกจิต

ก็เดชะเกิดมาในชาตินี้สมบูรณ์แบบแล้วเรา ไม่มีอะไรที่จะมาเพิ่มเติมอีกแล้ว ว่าเรายังบกพร่องตรงไหน ที่จะมาเป็นภัยต่อตัวเองเพราะความบกพร่องนั้นมีตรงไหน ไม่มี หหมด สมบูรณ์แบบแล้ว อย่างนั้นซิทำให้มี เหมือนกับเราจับประทานเวลาหิวก็หิวจนตัวสั่น เวลามันอึดมั่นก็อึดอย่างนั้นแหละ นี่พอกับธรรมทั้งหลายก็พอ ประกอบความพากเพียรเพื่ออะไรอีกไม่มี ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วความเพียรเพียรเพื่ออะไร นอกจากอยู่ไป ชั้นนี้วิบากชั้นนี้แล้วก็ป็นวิหารธรรม ประกอบความเพียรโดยการเปลี่ยนอิริยาบถต่างๆ เพื่อบรรเทาธาตุชั้นนี้ให้อยู่พอเหมาะพอดี ยืนพอดี เดินนั่งนอนพอดี เท่านั้นเอง

กับการพิจารณาในธรรมทั้งหลาย อันนี้ไม่สิ้นสุด เรื่องพิจารณาธรรมทั้งหลาย จากหัวใจดวงนี้จะออกทุกแง่ทุกมุม นอกจากไม่พูดเท่านั้น อยู่ที่ไหนออก พอสัมผัสผัส มันจะถึงกันแล้ว รู้แล้วๆ มันรวดเร็ว ร่างกายจะไปสะเปะสะปะก็ตาม งุ่มๆ ง่ามๆ ก็ตาม จิตไม่ได้เป็น จิตไม่มีวัย ฟุ้งๆ สว่างกระจ่างแจ่มตลอดเวลา นี่คุณค่าของการฝึกหัด จิตใจเมื่อได้เต็มที่แล้วหาที่ต่อเติมไม่ได้ ก็เลสเป็นตัวพาให้เกิดให้ตายในภพนี้เองพอกิเลสสิ้นลงไปแล้วไม่ต้องถามเรื่องป่าช้าการเกิดตายหมดแล้ว สิ้นไปแล้ว

ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ ได้มากได้น้อยก็เป็นกำลังของเรา เป็นความดีงามของเรา อย่าสักแต่ว่ากินแล้วนอน ก่อนแล้วนิน เพลินเป็นบ้าไปกับโลก ความจมนอนอยู่ข้างหน้าๆ เราไม่ดู พวกเสี้ยนพวกหนามพวกพินพวกไฟมันติดไปกับความเพลิดเพลิน ความลุ่มความจมของเจ้าของโดยไม่รู้สึกรู้ตัว นี่ความลุ่มตัว ฝึกหัดเจ้าของให้เป็นคนดีซึความดีหาได้ ความชั่วหาได้ อยู่ในคนๆ เดียวนี้ละ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น

กุณินี่เขาจะทำข้างล่าง ขึ้นข้างบนลำบากเดี๋ยวนี้ ไม่เคยคิด อยู่กุณินี่มาตั้งแต่ปี ๒๕๐๕ สร้าง ๒๕๐๕ นี้ ๒๕๕๑ มาระยะนี้ขึ้นกุณินี่จะไม่ไหวแล้ว อ่อน เลยกกลางจะทำข้างล่างอยู่ ขึ้นลำบาก จะไม่ขึ้น มากก็ปีบเข้าใต้ถุนกุณินี่ นอนอยู่นั้น เป็นตายก็อยู่นั้นเลย ไม่ขึ้นต่อไป นี่ละธาตุชั้นนี้มันบ่งบอกแล้ว บวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ นั้นละบวชมา ๗๔ ปี อ่อนขนาดนี้ ขึ้นกุณินี่ไม่ได้แล้ว จะลงข้างล่าง กำลังจะให้พระท่านทำที่พักข้างล่างให้ ออกนี้ไปเลยๆ ไม่ขึ้น เวลานี้ขึ้นลำบากแล้วนะ รู้ ลำบาก เพียงขึ้นจากนี้เหนื่อยหอบเลยนะ มันหอบเลย ขึ้นปุ๊บปั๊บๆ ขึ้นไปหอบ มันเมื่อยมันเพลีย เอาละที่นี้ให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ